

MARJAN VAN DEN BERG

Echt Sanne

band 1

DEVENTER

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Ik ben hier zo gelukkig. Zullen we maar blijven?’ vraagt Sanne, als ze op de een na laatste avond van de vakantie op het balkon staat van hun hotelkamer.

‘Je zou Rinke wel missen. En Wichard. En Yvonne. En juffrouw...’ begint Rob.

‘Ja, je hebt gelijk,’ zegt ze meteen. Maar toch... Het waren zulke heerlijke onbezorgde dagen op Samos. Ze maken lange wandelingen langs duizelingwekkende kloven, onder een waterval door, over hoogvlaktes en langs verlaten strandjes. ’s Avonds eten ze in een restaurantje waar de Grieken zelf ook eten, een bruine zaal met formicatafeltjes en portretten van voorvaderen met forse snorren en kromzwaarden aan de muur. De bediening is vriendelijk en algauw worden ze begroet als oude bekenden. Rob heeft meteen de eerste avond uitgelegd dat hij geen kaart hoeft, maar dat de kok maar moet beslissen wat ze eten. Zo is het iedere avond een verrassing wat ze voor-

geschateld krijgen. Sanne is iedere keer weer opgelucht als ze een visschotel krijgt. Bij vlees is ze altijd bang dat het orgaanvlees is.

Als Rob na een uitleg van de kok een keer-tje heel bedenkelijk naar zijn bord kijkt en aarzelend aan Sanne vraagt: 'Weet je wat er in dat worstje zit?' roept Sanne meteen: 'Dat wil ik niet weten, hoor!'

Tijdens hun lange wandelingen picknicken ze met vers brood, komkommer, tomaten, gekookte worstjes, verse fetakaas, tzatziki, olijven, fruit, mineraalwater en koude thee. Sanne geniet met volle teugen en Rob geniet met haar mee.

Iedere ochtend ontbijten ze uitgebreid op een terras aan zee. Daarbij bespreken ze de wandeling van die dag en stippelen een route uit op de gedetailleerde kaart. Rob leest de routebeschrijving en Sanne staart over het water waarop in de verte de ranke vissersbootjes dobberen. Zo intens gelukkig voelt ze zich, het is bijna griezelig.

'Zo zou het altijd moeten zijn, hè?' heeft ze een keer tegen Rob gezegd. 'Zo puur, zo oer. Eten, drinken, lopen, slapen. Onder die blauwe hemel, bij deze geuren en kleuren, zo intens.' Rob knikte meteen, maar zei wel: 'Zou

het niet juist het contrast zijn dat je zo gelukkig maakt? Ik bedoel, als je niet weet hoe lange grijze winters zijn, kun je misschien niet echt genieten van die blauwe lucht. Net zoals je pas weet hoe heerlijk het is om gezond te zijn als je een keertje goed ziek bent geweest.'

'Misschien wel,' heeft Sanne geknikt. Maar meteen bedacht ze dat ze eigenlijk grijze dagen genoeg heeft gehad om voor eeuwig van die blauwe lucht te kunnen genieten. Daar heb ik dat contrast echt niet meer voor nodig.

Ze maken die dag de laatste wandeling en om een uur of acht 's avonds wandelen ze samen naar hun eigen eettentje. Het is druk op alle terrassen; de mensen eten buiten, voeren de zwerfhonden die er in het zomerseizoen goed doorvoed uitzien en lachen en zingen met elkaar. Er staat een heerlijk verkoelende bries van zee en Sanne geniet van elke stap die ze zet.

'Je bent mooi.' Rob heeft het die dag wel een paar keer gezegd en ze ziet het zelf, in de spiegel. De vakantiedagen hebben haar goedgedaan, de zon heeft haar huid prachtig gebruind en haar ogen stralen voor het eerst sinds lange tijd iedereen weer onbevangen te-

gemoet. Rob stapt trots naast haar, haar hand in de zijne.

‘We gaan buiten eten als er plaats is, goed?’ vraagt hij. Ze knikt meteen. Buiten. Zoveel mogelijk buiten. Morgen gaan ze met de bus naar het vliegveld en dan is het voorbij. Nu nog even zon en licht en lucht.

Ze worden als vanouds hartelijk welkom geheten bij hun eigen eettentje.

‘Outside? Of course,’ zegt Nikos, de zoon van de eigenaar. Met een buiging leidt hij ze naar een tafeltje. En als Rob vertelt dat het hun laatste avond is, knikt hij ernstig en legt even zijn hand op die van Rob en Sanne.

‘You will be back,’ zegt hij dan plechtig. Sanne knikt ontroerd.

‘Die Grieken,’ grijnst Rob.

‘Prachtig,’ zegt Sanne. ‘Ik moet er bijna van snikken. Nee, echt waar.’ Als Rob de tranen in haar ogen ziet glanzen, schiet hij oprecht in de lach.

‘Sanne, je moet hier inderdaad maar blijven. Je hebt de ziel van het land en alle emotie en temperament te pakken!’

Dan klinkt er opeens een stem naast hen: ‘Rob de Wolf? Nee maar! Ik dacht al meteen, die stem ken ik!’ Een blonde vrouw staat op

van haar stoel en spreidt haar armen uit om Rob te begroeten. Ook Rob staat op.

‘Sophie! Wat een verrassing!’ Ze omhelzen elkaar, innig. En lang. Te lang, vindt Sanne, die oogcontact heeft met de tafelenote van Sophie en een gezicht trekt van: Nee, ik weet niet wie dat is en jou ken ik ook niet! De roodharige dame loopt op Sanne af.

‘Ik ben Hetty. Vriendin van Sophie. Aangenaam,’ zegt ze. Ook Sanne stelt zich voor en daarna wachten ze samen tot er een eind komt aan de omhelzing.

‘Ik zal hem nu maar eens loslaten, hè? Kijk dan, Hetty! Dit is Rob! En jij bent...? Ik ben nu Sophie.’ Sanne krijgt een hand en Sophie kijkt haar aandachtig aan om te zien welk effect die naam op Sanne zal hebben.

‘Nu Sophie?’ herhaalt Sanne. Ze kijkt naar Rob voor een nadere verklaring, maar Rob knikt en lacht en zegt meteen uitnodigend: ‘Jullie komen natuurlijk gezellig bij ons aan tafel zitten. Goed?’

Sophie straalt hem tegemoet. ‘Leuk!’ zegt ze.

‘Ben je hier met een vriendin? Fantastisch dat ik je hier tegenkom! Fantastisch!’ Sophie heeft binnen een paar tellen de schikking van de tafel zo aangepast dat ze dicht naast Rob zit. Sanne is zo overrompeld dat ze niet eens de kans heeft gekregen om één woord te zeggen. Ze zit nu naast Hetty, tegenover Rob en Sophie. Tot haar ergernis kijkt Rob haar suffig glimlachend aan, nog steeds zonder haar voor te stellen aan de twee vrouwen. Maar als hij haar blik opvangt, wendt hij zich naar Sophie en zegt: ‘Laat me eerst Sanne eens even correct aan je voorstellen.’

‘Nee! Laat me raden!’ giert Sophie uitgelaten. ‘Ze is je zuster. Natuurlijk. Je zuster die hard aan rust toe was, overspannen door werk en andere vervelende toestanden. Nee! Het is een collega en je bent hier gewoon aan het werk. Of is het een scharreltje?’ Nu keert ze zich plagend naar Rob, tikt hem met een felrood gelakte nagel op zijn wang, gooit haar stem omlaag en bromt: ‘Biecht het maar op! Je voelde je natuurlijk lelijk in de steek gelaten door je Sophietje en nu heb je jezelf een tussendoortje gegund. En maar niet bellen. Foei toch, Robbie!’ Sanne kijkt vol afgrijzen toe. Wat gebeurt hier in hemelsnaam? Rob is zo

overdonderd door de laatste toespraak van Sophie, dat hij onduidelijk begint te mompelen, totdat Sanne het helemaal zat is.

‘Pardon?!’ zegt ze. Ze voelt zelf hoe ze kijkt. Super uit de hoogte. Heel autonoom en ver boven iedereen verheven. Sophie kijkt haar verwonderd aan. ‘Pardon?’ herhaalt Sanne smalend. ‘Ik ben zijn vrouw.’ Ze kijkt Sophie en Rob aan, haar wenkbrauwen opgetrokken, haar mond een streep.

‘Je vrouw?’ herhaalt Sophie aarzelend. Rob zit roerloos.

‘Inderdaad.’ Sanne kijkt naar Rob en denkt: als je nu niet dadelijk als een vent reageert, heb ik de rest van mijn leven een hekel aan je. Ze schrikt van de plotselinge vlaag van woede en walging.

‘Ja. Al anderhalf jaar,’ zegt Rob, ineens ont-nuchterd.

‘En mevrouw is?’ informeert Sanne verder, nu Sophie haar stom van verbazing zit aan te staren.

‘Sophie is een oude vriendin,’ begint Rob. Maar dan heeft Sophie zichzelf alweer in de hand en valt hem in de rede met: ‘Wij hadden een stormachtige affaire tot een kleine drie jaar geleden. Het begon tijdens de ziekte van

Robs vrouw en het duurde totdat hij zich niet kon vinden in de eisen die ik aan onze relatie stelde. Mijn klok, nietwaar? Tiktik. Voor het te laat is, verwacht je nog iets van de liefde van je leven.' Ze zegt het bitter en kijkt verwijtend opzij.

'Daar gaan we het hier toch niet over hebben,' sust Rob nerveus. Sanne aarzelt even. Ze hoeft nu alleen maar te zeggen dat ze haar laatste vakantieavond met Rob samen wil eten. Dat is voldoende om de dames te doen besluiten hun eigen tafeltje weer op te zoeken. Ze kijkt even opzij naar Hetty. Die zit als een standbeeld en zwijgt in alle talen. Rob kijkt Sophie bijna smekend aan.

'Je hebt gelijk. Het is hier te heerlijk om de sfeer te verpesten, nietwaar?' zegt Sophie meteen weer liefjes.

'Net zo leuk dat jullie elkaar weer ontmoeten,' zegt Sanne vals.

'Het is altijd goed om bij te praten met oude vrienden, toch? Zoveel vrienden van vroeger heeft Rob niet.'

'Nee, dat is gek. Wel collega's, natuurlijk. Maar vrienden...' beaamt Sophie nadenkend.

'Zullen we wat te drinken bestellen?' vraagt Rob wanhopig.

‘Lekker!’ zegt Sanne zonnig. Ze wendt zich weer naar Sophie en vraagt: ‘Was dat vroeger al? Of hadden jullie wel gezamenlijke vrienden?’

‘Nee joh, wij moesten ook de langste tijd nogal stiekem met elkaar omgaan, natuurlijk. Nee, als we elkaar zagen, waren we samen. Niemand erbij dus,’ vertelt Sophie.

‘Nikos!’ roept Rob. Hij ziet er heel ongelukkig uit, maar Sanne is vastbesloten om nog lang geen eind aan dat lijden te maken. Tot haar verrassing krijgt ze ook nog hulp van Hetty. Die vraagt: ‘Maar jullie hebben toch ook nog wat gehad na het overlijden van Robs vrouw?’ Sophie knikt ijverig en Rob staat op om Nikos te roepen.

‘Nikos! Waar is die jongen?’

‘Ga toch zitten, hij komt zo wel. We zitten hier toch prima? We hebben alle tijd,’ sust Sanne hem. Hij kijkt haar wanhopig aan. Sanne gooit nog wat extra olie op het vuur met: ‘Goed dat je hen hebt uitgenodigd om met ons mee te eten. Gezellig.’

‘Toen we echt samen waren, hadden we ook weinig aanloop. We hadden ook een lat-relatie, dat is toch anders. Als je dan samen bent, wil je er niemand bij. Zo gaat dat ge-